

Zuzana Pustaiová sa venuje predovšetkým inscenovanej fotografii. Prvý jej výraznejší projekt, nazvaný *Banálne príbehy* (2012), získal viacero domácich a medzinárodných ocenení. Hoci ide o študentku Vysokej školy výtvarných umení, je evidentné, že sa už teraz profiluje vo výraznú a autentickú umelkyňu. V čase, keď sa súčasné umenie zásadne intelektualizuje či občiansky aktivizuje, si autorka rozvíja, nezávisle na tom všetkom, svoje vlastné príbehy s autobiografickými črtami. Prostredníctvom konštruovaného obrazu vytvára rôznorodé naratívne svety, ktoré sú schopné nás vtiahnuť do deja. Podobne ako literatúra, ktorej obsah je neraz postavený na vymyslenom príbehu. Jedinečným javom takéhoto inscenovaného umenia je naše osobné prežívanie daného príbehu. Ono je nesmierne autentické a nezávislé.

Charakteristickou črtou fotografií Zuzany Pustaiovej je humor, ktorý akoby stál v opozícii voči racionálnejšiemu či filozofickejšiemu umeleckému prejavu. Ľahkosť humoru či jemnej absurdity je však veľmi účinnou formou pre pomenúvanie istých javov vôkol nás. Zbavuje nás tak nielen tiaže problematických časov, ale súčasne dokáže takýto postoj s ľahkosťou pomenovať paradoxy našej doby. V súbore fotografií *Aký kraj – taký mrav* autorka vytvára situácie, v ktorých kombinuje motívy ľudového, tradičného života s aktuálnym životným štýlom. Žijeme totiž v čase, keď sa jednotlivé národy opätovne obracajú k svojim tradíciám či identite, a to tak, aby sa vymedzili voči masovej produkcii, konzumnému spôsobu života a globalizovanému svetu. Na fotografiách sledujeme figúry odeté do ľudových odevov a umiestnené v čistej krajinnej scenérii nepoznačenej vizuálnymi nánosmi dneška. Na druhej strane, na pohľad nepatrnými detailmi jednotlivých scén sú reprezentanti dnešných atribútov sveta. Mobilné telekomunikačné prostriedky, solárne zariadenia, pomôcky pre jogu či potápanie vnášajú do fotografií onen humorný kontext, ktorý je však pomerne vážne mienený. Fotografie sú akýmsi vtipným dialógom postaveným na dvoch paralelných svetoch. Súčasne by sme však samotný súbor mohli interpretovať aj ako „obrat k romantizmu“. Nielen samotnými situáciami na obrazoch, ich príklonom k svetu, ktorý je už dávno minulý, ale aj nemožnosťou dosiahnuť rovnovážny stav medzi minulým a prítomným. Reálnou neexistenciou takéhoto sveta.

Inšpiráciu pre svoje príbehy nachádza Zuzana Pustaiová nielen v prostredí svojho rodinného zázemia, ale aj v etnografickej a portrétnej fotografii. Zároveň však tieto vizuálne a kultúrne východiská aktualizuje súčasnými intervenciami.

Dôležitou poznámkou na záver je aj fakt, že autorka väčšinu bromostrieborných fotografií väčších či menších formátov osobne zväčšovala.